

วิทยานิพนธ์เรื่อง	ความเป็นผู้เสียหายในคดีสิ่งแวดล้อม
คำสำคัญ	คดีสิ่งแวดล้อม/ผู้เสียหายโดยตรง/ผู้เสียหายโดยอ้อม/ ความรับผิดโดยเคร่งครัด
นักศึกษา	รัมภ์รดา แก้วสวี่
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ศาสตราจารย์ ดร.สุนีย์ มัลลิกะมาลย์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2563

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิจัยหาคำตอบความเป็นผู้เสียหายในคดีสิ่งแวดล้อม การวิจัยใช้วิธีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเอกสาร การวิเคราะห์แนวคิด หลักการและ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ข้อค้นพบของงานวิจัย คือ ผู้เสียหายทางสิ่งแวดล้อมมีทั้งที่เป็นผู้เสียหายโดยตรง และ ผู้เสียหายโดยอ้อม ซึ่งกฎหมายไทยในปัจจุบันยอมรับเฉพาะผู้เสียหายโดยตรง ทั้ง ๆ ที่ความเป็น ผู้เสียหายทางสิ่งแวดล้อมนั้น มีได้ทั้งที่เป็นผู้เสียหายโดยตรงที่รับเอามลพิษเข้าสู่ร่างกายจนปรากฏ ความเสียหายขึ้น แต่ผู้เสียหายโดยอ้อมเป็นผู้ที่สะสมมลพิษเข้าสู่ร่างกาย ความเสียหายจะปรากฏ ต้องใช้เวลานานเกินกว่า 2 ปี แต่กฎหมายกำหนดไว้ให้เวลาสำหรับความเสียหายที่จะปรากฏภายหลัง ในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี ที่สามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายได้ จึงเป็นการตัดสิทธิผู้เสียหายโดยอ้อมทาง สิ่งแวดล้อม

การวิจัยเสนอแนะให้เพิ่มคำนิยามคำว่าผู้เสียหายในคดีสิ่งแวดล้อมไว้ในพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ให้ชัดเจน โดยกำหนดให้หมายความ รวมถึงผู้เสียหายโดยอ้อมด้วย และเพิ่มบทบัญญัติความรับผิดกรณีเป็นผู้เสียหายโดยอ้อมด้วย